

НАПРЯМИ ПОКРАЩЕННЯ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ У БІЗНЕСІ

Підвищення ефективності управління інвестиційною діяльністю у бізнесі є актуальним питанням, оскільки пов'язано як з відкриттям нової справи, так і розвитком бізнесу взагалі.

Управління інвестиційною діяльністю формує як управління бізнесом в цілому, так і його фінансове управління. Фінансове управління, тобто формування, розподіл та використання фінансових ресурсів є однією з достатньо важливих частин управління бізнесом. Сама інвестиційна діяльність пов'язана із здійсненням інвестицій, які вкладаються у певний проект для одержання прибутку у майбутньому, хоча інвестування не завжди передбачає вкладання грошових коштів, інвестиції можуть здійснюватися і в іншій формі.

Закон України «Про інвестиційну діяльність» визначає, що інвестиційною діяльністю є сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інвестицій.

Основними суб'єктами інвестиційної діяльності є інвестор – особа, яка приймає рішення про вкладання власних та залучених коштів у інвестиційні об'єкти, та учасники – фізичні та юридичні особи, які забезпечують реалізацію цих інвестицій.

Інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється економічний, соціальний та екологічний ефект.

Інвестиції можна розглядати з різних точок зору. Так, розрізняють незалежні, взаємозалежні та взаємовиключні або похідні та автономні інвестиції. Похідні інвестиції прямо залежать від динаміки прибутку через механізм його розподілу на споживання та заощадження. Автономні інвестиції відображають процес інвестування, обумовлений факторами, не пов'язаними з процесом формування чистого прибутку.

Для того, щоб здійснити інвестиційну діяльність по відношенню до об'єкта інвестицій попередньо проводять його економічний аналіз.

В Україні, останнім часом, переважають короткострокові (вкладання коштів на період до одного року) ніж довгострокові (вкладання коштів на період більше одного року) інвестиції, оскільки загальна економічна ситуація не є стабільною, на що впливає багато різнопланових причин, і це зменшує можливості здійснення інвестицій.

Зрозуміло, що кожний інвестор прагне здійснити інвестування в об'єкти з мінімальним ризиком втрати фінансових ресурсів та практично гарантованим рівнем очікуваного доходу, тобто з рівнем ризику, нижчим за середньоринковий.

Крім різнобічного детального аналізу об'єкта інвестицій, важливо проводити моніторинг ситуації в галузі та визначати перспективність забезпечення інвестицій.

Перспективними інвестиціями є інтелектуальні цінності, на них необхідно звертати увагу в першу чергу, не залежно від того, що вони, частіш за все, за своєю природою є достатньо ризиковими, оскільки саме людський капітал дає змогу підвищити конкурентоспроможність діяльності бізнесу, а в кращому випадку стати лідером в своїй галузі.

Враховуючи важливість системного підходу до ефективного управління інвестиційною діяльністю суб'єкта бізнесу, воно повинно базуватися на дотриманні наступних засад:

- взаємозв'язок та взаємообумовленість із загальною системою управління суб'єкта бізнесу;
- варіативність та альтернативність управлінських рішень, що передбачає формування, аналіз та вибір декількох варіантів управлінських рішень;
- орієнтованість на стратегічні цілі розвитку суб'єкта бізнесу, тобто реалізація комплексного підходу, що забезпечує врахування усіх сфер та напрямів діяльності суб'єкта бізнесу;
- гнучкість, динамізм та адаптивність управління з метою забезпечення відповідності умовам функціонування суб'єкта бізнесу та його конкурентному стану.

УДК 33

*Орлик М.В., аспірант
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький*

ФОРМУВАННЯ КОМЕРЦІЙНОГО КРЕДИТУ В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ XVIII СТ.: ІСТОРИЧНИЙ ДОСВІД

Значне місце в системі банківського кредитування займає проблема комерційного кредитування, оскільки без цього важко уявити сталий розвиток комерційної діяльності в країні. Наприклад, А. Сміт у своїй праці «Добробут націй. Дослідження про природу добробуту націй» зазначив, що саме комерційний кредит може приносити фінансову вигоду як позичальнику, так і кредитору [4, с. 215]. Певні проблеми історії кредитної політики досліджувалися сучасниками тієї епохи та наступними поколіннями науковців [2].

Першою пробою пера на ринку кредитних послуг з боку уряду було заснування у травні 1754 р. Державного Позикового банку [1, с. 87], котрий через специфіку своєї роботи одержав ще одну назву – Дворянський банк. У цей період єдиною альтернативою для отримання кредитних коштів було звернення до послуг лихварів, котрі давали позики під високі відсотки – 12-20% [1, с. 87]. Зазначений банк надавав короткострокові кредити на суми від 500 до 10000 руб. строком до одного року під 6% річних, беручи у заставу маєтності, золото, срібло, діаманти та перли [1, с.87]. Цим же указом 1754 р. були засновані